

Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj VI.

V sredo 1. listopada 1848.

List 44.

Austrije zvezda.

Tiho je morje, pokojni valovi —
 Austrija prosta se na-nje spusti;
 V sredo veslajo prederzni sinovi,
 Belo jo jadro slobodno dervi.
 V plahte vetrovi se černorumene
 Vpirajo v Austrije vzdignjeni znak.
 Jadrica mnogih narodov zverstene
 Barvic se trojnih razvijajo v zrak.

Jasno nebo na vse kraje obzira,
 Zvezde svetilne čez daljni obok —
 Znamnje mornarju tihotniga mira,
 Vgasne oblakov kipeči pritok.
 Zbuda se v brezdu pokopane tmine
 Silne nevihte grozivni vihar,
 Gromi potresa jo neba višine,
 Vžiga oblake bleskeči požár.

Burja pritisne — odterga zastave
 Belorudečozelene obé;
 Samka derži se zastava še Slave,
 Glasno vihra nad serdito morjé;
 Černi tak noč se, kot zadnjiga dneva
 Svit bi zakrila za vekomaj tma,
 V brezdu viharjev tam Austrija reva
 Jadra v nesreče goljživga morja. —

Kerma odtergana — plahte razsnete —
 Šibka vpogljiva drevesni trikom! —
 Austrija kliče mornarje v sovete;
 Splaši boječe prebližni razlom.
 Móci krog čela naras jo že valni,
 Mrazi v serce občutenje strahot.
 Orel se vzdigne iz barke dvoglavni
 Poje čez morje strašivni krokot.

Venec zelen ga iskat je poslala
 Tje na brodiše v zaupanja kraj,
 Kje še rešenje de bode spoznala,
 Z vencam odkod kadar pride nazaj.
 Bog vé, kdaj pride, — vihar zadržuje
 Čez silovitno morje mu zagon,
 Mu perutnica preveč omaguje,
 Žulil jo dolgo je sužnosti spon.

Malo potihne valovje, in žara
 Bleskniga zopet se zjasni morje,
 Milo obličje zasveti se Cara,
 Oču nebeskemu zdiha želje.
 Góri, le góri pomoč je rešivna,
 Kjer je vsih krajev kraljevi Gospod.

Ljudstev obljuba je tvojih goljživna,
 Eden le zvest je — te rešil bo rod.

Tak govorila slovenska Sibila:
 Krona bo tvoja visela na nit',
 Družba služabnikov se razkropila,
 Sedež prestola boš mogel pustit'.
 Naroda — malo do zdaj ga cenili
 Dedi so tvoji, pa bil jim je vdan —
 Bodo sinovi te zgube rešili,
 Peljal prijatelj v prestolni bo stan.

Bliža spolnjenje se; dosti terpljenja
 Mati tud njih je prestala krivic;
 Dan bo obema zazoril rešenja
 Zora zjasnila noč, mater temnie.
 Z neba pa blagoslov prišel bo zmage,
 Zmaga v slobodi, v pravici je mir;
 Góri je Bog, ki razdražene vrage,
 Vkrotil bo tebi nevarni prepír.

Zopet raztegne se blisk čez nebesa,
 Grom se sedmeri oglašá 'z noči;
 Austrija trudniga iše očesa,
 Zvezde nikjer je zagledati ni —
 Kar iz oblakov grozivnih prikaže
 V jugu rešivna se zvezda svitlá,
 Austrija! jadraj za njo, se ne laže,
 Ona te pelje 'z goljživga morja —
 »Že móčen na morju
 Ilirjan je bil,
 K' se ladje tesat
 Je Rimic vučil...«

Lovre Toman.

Lovske in ribške pravíce.

Vsak domorodec je dolžán, krive misli, kjer koli jih najde, razjasniti, posebno pa take, ktere so praviciam njegoviga bližnjiga škodljive, in iz kterih se utegne dostikrat hud pripír, nepokoj in boj vžgati in deželo obljubi mir pripraviti.

Nek pisatelj v nemškim časopisu „Sloveniens Blatt“ v Novim Mestu se v sestavku od lovskih pravíc pod nadpisam „Das Jagdrecht“ v ti reči silno moti in to zmoto po deželi trosi, iz ktere zamorejo mnoge zmešnjave izvirati.

Torej sim za svojo dolžnost spoznal, imenovani so-stavek nekoliko pretresti, de se resnica spozná in krive misli ljudstva odpravijo. De moje besede nimajo družiga naména, kakor resnico na dan spraviti, bo vsak bravec že lahko iz tega spoznal, kér nimam nikjer lovskih pra-

víc, torej ne govorim, kakor pri nas pravijo, za svojo mavho.

Imenovani sostavek pravi: „Lovska pravica na ptuji zemlji je 7. dan kimovca nehala.“ To spričati, se vpira pisavec na dve dozdevni reči, prvič: de so Cesar sklep državniga zbora poterdili, po katerim so podložne zemljiša svojih dolžnost odvezane, — drugič, de je državni zbor z večino glasov sklenil, de so lovske pravice odpravljene.

Ako bi bilo to, kar je gosp. pisavec ravno zdej rekel, gotova resnica, bi se mu nihče ne mogel zoperstaviti. Kdor pa patent državniga zbora na tanjko bère, kteriga so presvitli Cesar s svojimi ministri 7. kimovca tega léta (*poglej* 37. list Novic) na svitlo dali, in kdor je bral, kar je državni zbor na dalje v ti reči govoril in sklenil, se lahko prepriča, de imenovani gosp. pisavec pomenkov in sklepov državniga zbora in cesarskiga patenta ni práv razumel, in de je *krivo* misel izgovoril, ko je rekel: de lovska pravica na ptuji zemlji je **že zdej** nehala.

To ni res! Zakaj tega ne beremo ne v imenovanim Cesarskim patentu od 7. kimovca, pa tudi ne v poznejih sklepih državniga zbora.

Tedej obstoji lovska pravica dan današnji še v svoji polni veljavnosti, dokler je ne bo državni zbor očitno overgel in dokler Cesar ne bojo očitne postave dali, de ima nehati. De se bo to zgodilo, je gotovo, — de se pa dosihmal *še ni* zgodilo, je ravno takó gotovo, kar bomo na tanjko spričali.

(Konec sledi.)

Povedanje od slovenskiga jezika.

Spisal V. Vodnik.

(Dalje.)

Nemec in Slovenec narazen ločena, in v svojih krajih ustanovljena sta začela zemljo obdelovati, orati, kopati, sejati in sta postala zemljaka.

Ako prašaš: kdaj se je to godilo, porečem, de ne vém števila lét povedati, ampak še enkrat opomnim, de jezik nas razodeva, kakošna mati nas je rodila, koliko hčer je iméla, in kako so se sestre dalej zarodile.

Zdej pridemo na same Slovence, kteri se ali od slove in slovesa, ali pak od selenja in preselovanja tako imenujejo; nemorem práv za terdno reči, zakaj nisim bil takrat zraven, kader so jéli to imé sebi dajati.

Druge ludstva so jih drugači imenovale. Latinci in Gregi so jim rékli, de so: Sarmati, Jaziki, Roksolani, Bastarni, Amaksobi, Metanasti, Venedi, Limiganti, in več družih imén.

Od Slovencev so rimski, gotiški in gregiški pisavci pisati začeli pred pol drugi tавžent léti, de prebivajo uni kraj Donave noter do zmerzliga morja, de jih je silno dosti, in de so se jeli iztegovati na ta kraj Donave proti laškemu morju. Rod, kteri se je nar dalej proti poldnevu podal, je bil krajnski imenovan, to je, nar na kraji stoječ, kér je na méji laške dežele. Krajnci smo tedej nar krajni, nar dalej od družih Slovencev, kteri so zdej proti polnoči; mi smo mejači proti Laškim.

(Dalje sledi.)

Staroslovenski spominki.

Zveselilo nas je, ko so gosp. Metelko izdajo še dveh družih spominkov od nekdanjih Frizinških misijonarjev med Slovenci oznanili — eden tistih spisov se že namreč najde v slovnici imenovaniga častitiga učenika. Zakaj ni vsakimu pri rokah Kopitarjev „Glagolita Clozianus“; tedej smo si mislili, ložej do tistih ostanjkov staroslovenskiga jezika priti, ki nas bolj posebno zade-nejo. Ko smo vendar tisti pristavek gosp. Metelkotove

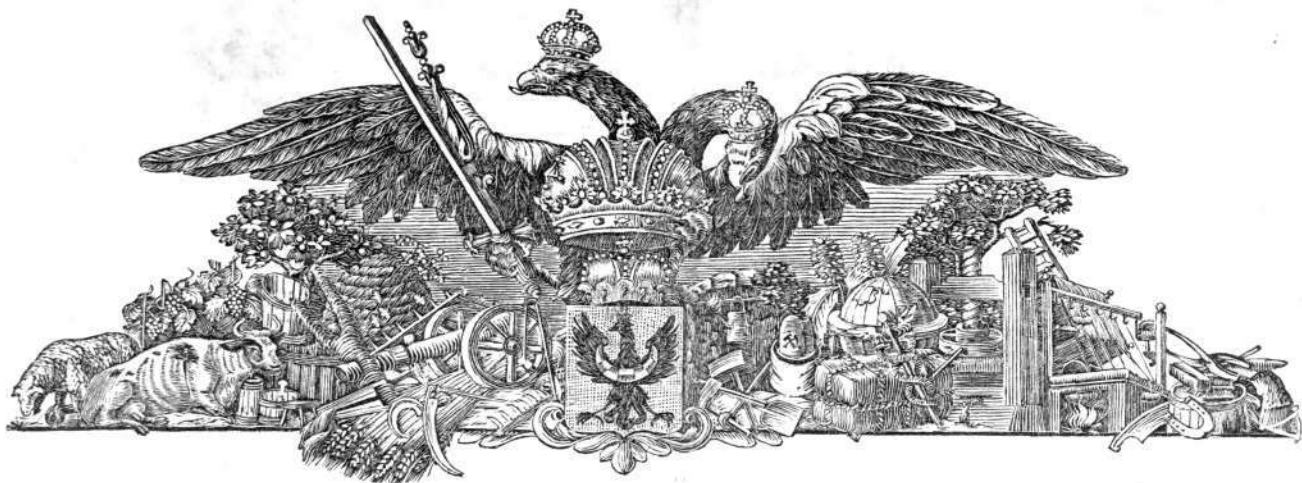
gramatike v roke dobili, nas je nekako užalilo, namesti natisa po izvornim spisu (Original) ga najti le po pravopisu imenovaniga gospoda; ravno tako, kakor de bi bil že tisti Korotanski Abraham, Frizinški škof konec desetiga stolétja letá pravopis znal, ali kakor de bi bili gosp. Metelko sami ga slišali, kje je tisti polglasnik izrekel, ali tisti e s predglasečim i rabil. Naj nam gosp. Metelko ne zamerijo besede; zakaj pri téh ostanjkih nekdanjih misijonarjev nam ni samo zató mar, lepo pridigo slišati, ali pobožno molitev brati; ampak nekdanjo besedo spoznati, to je želja njih, kteri se za slovensko slovstvo pečajo. Kje pa bo kdo mogel globokeje v staro govorjenje seči, ako se mu z unim pravopisam že naprej vsa sodba vzame? Naj bo pa nar pred izvorni spis dan, potem bo vsak hvaležno sprejel prepis po ti ali drugi zdanji šegi, ktera razumevnost nekdanje besede polajša.

K opombam, ki so pristavljene, bi hotli dve besedi reči. Tam kjer je pisano: „i česti ih pijem“ bi morebiti beseda „pijem“ bila vzeta za „pojem“ (pojemo); saj bi se z družimi besedami bolj vkup zjelo, in lahko, de so tudi kteri zmed Slovencev rekli „piejem“ namesti „pojem“ kakor še zdaj Čehi. Dalje beseda „sničistve“ ni od „senice“ izpeljati, temuč od priloga „snik, snikav“ kar pomeni radovedniga (curiosus) kakar kaže gosp. Miklošič. Narobe je pred tudi „senica“ ali „snica“ od une besede izpeljana; „snica“ namreč bi bilo toliko, kakor „snikova tiča (avis curiosa). Kar pretolmačenje teh spominkov v zdanjo besedo tiče, bi se znalo opomniti, de bi morebiti tudi zdanja beseda v več mestih se bližji stari besedi primeriti znala, kakor jo v imenovanim pristavku slovenske slovnice najdemo. — Sicer imá vsak tudi svojo misel.

Ene pa vender ne moremo še zamolčati. *) Viditi je, kakor de bi gosp. Metelko svoj pravopis vender le še zmirej radi Slovenjim narodam prikupili; še so pred kratkim v njih imenu tudi nek drug gospod se za ta pravopis potegnili v dokladi nemškiga Ljubljanskiga časopisa. Pa naj rečejo od primernosti in lepote tega pravopisa kar koli hočejo: to ostane resnica, de v življenji ljudstev ni vselej to izbérati, kar je samo na sebi nar bolj primerjeno, ampak to, kar se nar ložej vpelja. Z novim Gajevim pravopisam je mala teža, kar vpeljanje tiče, in z njim je na enkrat več Slovenjih narodov zedinjenjih; zakaj Gajev pravopis ni drugačin od Češkiga in Slovaškiga, razun kar ima Česko in Slovaško še posebno svojiga; morebiti se bodo tudi Poljaki pred ali potlej približali, saj prehudo bi tudi za nje ne bilo. Če pa se komu novi pravopis ne zdi dosti lep zavoljo kljuk nad s, z, c: naj pa namesti kljuko greško kačico (circumflexus) nasvetva, kakoršno nektre tiskarne tudi imajo, in v pisanji rabimo. De je pa na čerke včasih vender kakiga risa ali kljukice treba, namesti de bi se povsod nove čerke kovale, pokaže ravno imenovani pristavik slovnice; zakaj skorej v njem jih nič manj ni najti, kakor v kakim natisu po Gajevi šegi. Velike lepote pa tudi ni nad gosp. Metelkovim pravopisam. — Quisque sibi placet.

Sicer hočejo zdaj gosp. Metelkotovimu pravopisu več prijetlov dobiti, kér pravijo, de bodo polglasnika manj rabili. To tudi práv storé, zakaj nikjer na Slovenskim se polglasnika toliko ne sliši, kakor ga pišejo; še krog Laknica, gosp. Metelkotoviga doma, se v mestniku, ali v prilogh večkrat čist i sliši, in ne polglasnik; postavim: v sv. Urhi — per bolniki — Traški, to je ta, ki na trati stanuje i. t. d. Razun tega, de je v dnu Dolenskiga, v Notranjim in drugej sploh

*) To je poslednja beseda, ktero o pravopisu v Novice vzamemo, in še to smo le zato vzeli, kér se s poprejšnjim odstavkom veže. Vredništvo.

Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj VI.

V sredo 8. listopada 1848.

List 45.

Slovenskim poslancem v deržavnim zboru!

Strašnih prekucij na Dunaji je konec. Pravična reč je premagala. Gnjezdo madžarske, nemške, laške, francozke in judovske derhali, ki se je bila na Dunaj vtēpla in ki je hotla naše cesarstvo razdjati, je Vindišgrēc z združeno armado Jelačićevo razterl. Mili Cesar Ferdinand so ukazali, de naj-tudi deržavni zbor nepokojno Dunajsko mesto zapusti, de se bojo mōgle nove ustavne postave brez zadržka dokončati, ktere vse ljudstva že tako željno pričakujejo.

Kromomirž, mestice na Marskim, ima tedej po poslednjim ukazu Cesarjevim Betlehem biti, v katerim se bo ustava našiga cesarstva rodila. Predin se pa, gospodje poslanci! v to mestice podaste, poslušajte, kaj slovensko ljudstvo od Vas terja:

1) Delajte pridni ustavo, de bomo kmalo imeli, kar so nam presvitli Cesar terdno obljubili. Čez 3 mesece ste bili na Dunaji — veliko je bilo govorjeniga pa dosihmal malo opravljeniga. Nikar ne pripustite, de bi se v zboru druge reči kvasile, ki ne segajo v vaše dēlo. Vaša reč je ustava: to urno napravite, de jo bojo Cesar poterdili in vpeljali. Po nepotrebnih vgovorih (Interpellationen) Vi čas zapravljate, dežela pa drage denarje in nič ne pride naprej.

2) Skerbite, de naše cesarstvo edino in močno vstane; nikar se ne dajte od tiste stranke zapeljati, ki nemškim republikanarjem vedama ali nevedama služi. Močna Avstrija nej bo vsa Vaša skerb!

3) Prizadevajte si take postave napraviti, zoper ktere se *po pravici* noben stan ne bo mogel prižožiti. Postavo slobodo vsi vsi goreče želimo.

4) Čeravno naj bo slobodnost dana vsaki véri, naj vender bo katoljška véra prednja véra avstrijanske deržave.

5) Zavedite se, de ste slovanskiga rodú. Slován biti, naj Vam bo ponos! Slovani smo poterjeni zvesti steber avstrijanskiga cesarstva in bomo nempremakljivi ostali. Ne pozabite, de so Vas Slovenci poslali za slovensko ljudstvo se potegovati, ne pa za druge. Če so Vam pa Nemci ljubši od domačiga rodú, recite to odkritoserčno, de bo slovensko ljudstvo vedilo, de niste za-nj. Nikar ne mislite, de nekteri nemškutarji po naših mestih so slovensko ljudstvo — to bi bila grōzna pomota.

6) Ko Vam pa rečemo, de se imate krepko za slovenski narod potegovati, nikar ne mislite, de bi imeli zatō sovražniki Nemcov biti. Bog obvari! Dajte zvesto Nemcam, kar Nemcam gré, pa terdno terjajte, de tudi oni Slovincam dajo, kar Slovincam gré. Enakopravnost (Gleichberechtigung) naj bo sveta luč, ki nej vam sveti v vsih vaših naklepih. Noben narod nej družiga ne zatiruje — tako bojo mnogoverstni narodi mirno in prijateljsko živēli kot udje ene glave.

7) Nikdar ne obračajte plajša po vetru; ne hlinite se nekterim levičnikom, ki so po 6. kozopersku očitno pokazali, de so naši sovražniki.

Tako boste pot pravice šli, in cela dežela Vam bo zatō hvaležna.

Novice pa bojo odsihmal vse vaše govore od besede do besede svojim bravcam oznanovale, ki jih boste v zboru govorili, tako de bo celo ljudstvo vedilo, kdo je za-nj kej govoril in kaj de je govoril. Iz tega se bo vsak nar gotovši prepričal, kakošno cenó ima ta ali uni poslanec.

Vredništvo

na prošnjo mnogih dopisov; če je trēba, se vam bo po poslalo veliko tavžent podpisov.

Lovske in ribške pravice.

(Konec.)

V séji deržavniga zbora 2. dan kimovca je bilo prašano: ali je bila v poprejšnjih sklepkih lovška reč zapopadena? in veči del poslancov je odgovoril: dē. Po

tem takim ni prave razlage zastran lovskih pravíc nikjer drugod iskati, kakor v cesarskim patentu od 7. kimovca (natisnjeniga v 37. listu Novic), v katerim so sklepi deržavniga zbora poterjeni.

Po sploh veljavnih pravilih (regelcah) se morajo

postave vselej po pomenu besede same na sebi razlagati, in takó kakor se postava s postavo veže; težji razumljive verste se morajo z lože razumljivimi razjasniti — pred vsmi pa se mora vediti, de postavedajavec vsako besedo s premislikam réče brez ovinkov in brez zaséde, in de tedej, če je v nekterih verstah besedo preobernal, je to s premislikam storil, ne pa iz pomote ali zató, kér se ena ali druga beseda morebiti prijetniši glasi.

Kar lovske pravice vtiče, mende vsak vé, de se na Krajskim niso iz podložne zaveze začéle. Tisti, ki imajo lovske pravice, so te pravice drugači zadočili, in dosti lovskih pravíc je tudi na taci h zemljiših, ki so v gospóških óčitnih bukvah (Landtafel) zapisane in ki tedej niso nikomur podložne.

Po tem takim se lovske pravice ne morejo v tiste razdelke zgorej imenovaniga noviga patenta podtakniti, kateri od nehanja položne zaveze govoré.

Tisti, ki imajo dan današnji lovske pravice, so jih kupili od Cesarice Marije Terezije v óčitni dražbi, ki se je začéle 9. svečana v létu 1753 in je več dni terpéla. Zapisnik ali protokol te dražbe je še dobro hranjen. Vse lovske pravice skupej, po legi fará in vikarjatov razdeljene, so bile za 27699 gold. prodane. Avstrijski Cesarji so pa lovske pravice v krajski deželi od nekdanjih krajskih vojvodov takrat prejéli, ko je vladarstvo krajske dežele iz rók vajvodov v last avstrijskih Cesarjev prišlo.

Oóčitno je tedej, de lovske pravice na Krajskim ne izvirajo iz podložne zemljiške zaveze, ampak iz pravíc, ktere je Cesarica prodala, ktere tedej le po drugi poti pravično jenjati zamorejo.

Kako se bojo pa dolžnosti pravično poravnale, ktere niso v 3. razdelku imenovaniga patenta zapopadene, so po sklepu deržavniga zbora Cesar v 8. razdelku ukazali, de naj se komisija iz poslancov vsih deželá sostavi, která ima postavno osnovo izdelati in deržavnimu zboru predpóložiti, de se bo potem postava dala, kako imajo vse take gruntne dolžnosti nehati, ktere v 3. razdelku niso imenovane.

Kér tedej od Cesarja nikjer ni óčitno izgovorjeno, de so lovske pravice že overžene, nima tedej zdej nobeden oblast, opravičenim lovcam lova ali jage braniti; kdor ga brani in morebiti clo s silo, zapade obstoječim kaznim ali štrafingam po dozdanjih postavah.

Tudi ribške pravice še dosihmal niso overžene, in tudi ta, ki te pravice kratiti hoče, zapade obstoječim kaznim. *)

Korl Kodeli.

Šuntarji na kmetih.

Nékiga te dni iz kmetov v Ljubljano pridšiga gospoda sim slišal pripovedovati, de je nek mož vpričo njega sledeče besede izustil: „Pravijo, de je vojska zató pred Dunaj prišla, de bo vse zopet na staro kopito spravila, de bomo mogli zopet tlako délati in po starim davke odrajtovati.“ — Kdo, vprašam, je kovač téh lažnjivih reči? Gotovo nihče drugi, kot nemškutarji v gosposkih suknhah, ki želijo, de bi se naše cesarstvo z nemško deželo poblodilo, in naš svitli, mili Cesar nehali biti. Slovénski kmetje! ki ste s svojim zdravim umam že toliko zapeljivih poskušinj v prah spremenili, ne verjemite takim ljudem, ki so svoj rod in svojo domovino malopridno zatajili. Ali bote morde tem ponemčenim balamutam več verjeli, kot sveti besedi, s ktero vas je, kakor ste unidan v Novicah brali, presvitli ustavni Cesar pred celim svetam óčitno za-

*) Mi smo z dvema poslancema Dunajskiga zbora zastran lovskih in ribških pravíc govorili in ju vprašali: ali je res, de je že postava dana, de nima nihče lovskih in ribških pravíc več? pa obá sta nam odgovorila, de v ti reči še ni gotove postave, po kateri bi bile imenovani pravici overžene. Vredništvo.

gotovil, de vam ne bo ne ene že dovoljene dobrote prikratil; de je vojsko pred Dunaj le zató poslal, de se (od nezvestih Madžarov podkupljeni) puntarji premagajo? — In ako bi Cesar tudi zarés vse zopet na staro kopito spraviti hotel, to zdej ni kratko in malo več mogoče; vse ljudstva bi se proti njemu vzdignile, ko bi to res bilo. Tode ni res in ne bo nikdar res; gerda laž je in ostane.

Nemškutarji in Nemci tudi blodijo, de je Jelačić starokopitnež. Kaj Jelačić, vojvoda Slovanov, ki so pod starim kopitam in pod ptujo preoblastjo bolj od vsakiga drugiga ljudstva zdihovali — Jelačić starokopitnež? Kakó gerda gerda nemška in nemškutarska laž! Ali se ne bojuje Jelačić za enakopravičnost vsih avstrijskih narodov, za Cesarja in prostost? Ali ni on sam rekel, de se on ravno zató z Madžari bojuje, kér sužnosti ne terpi? Ali ni on sam rekel, de je on za slobodo (frajost) govoril, ko si še ni nihče zastran prostosti ne čerkniti upal? Kakó gerda nemška in nemškutarska laž je tedej to, de je on starokopitnež, de je sovražnik slobode! Take slobode, kakoršno bi Dunajska derhal rada imela, take slobode on se vé de ne terpi; Jelačić in vsi umni ljudje našiga cesarstva hočejo imeti pravo slobodo.

J. Navratil.

Povedanje od slovenskiga jezika.

Spisal V. Vodnik.

(Dalje.)

Pervi Slovenci, kateri so lesém na kraj Laškiga prišli, so bili od Rimcov Sarmati limigantes, to je, mejači imenovani; ti to lesém na kraj hodili od leta Kristusoviga 334 noter do 551, in so bili pod oblastjo rimskih cesarjev. Po tem so še vedno perhajali, ob vodah Save, Drave in Mure prebivali pod oblastjo Longobardov, Avarov in Frankov do leta 624. Od tiga leta noter do 748. so imeli lastne vojvode; in po tem so peršli pod nemške ali frankovske kralje.

Iz tega, kar je do sedaj rečeno, spoznamo, de Slovencec je sploh imé vsih ludstev tiga jezika na prostori od pol milijona na štiri vogle mil. Potlej pa pridejo posebne imena sledniga slovenskiga roda od dežele, v kateri prebiva. Tako so Pomorjani per morji, Polci na planavah ali na póli, in mi Krajneci na kraji; kér naša dežela je kraj, krajna in meja, ali konec Slovincov proti Laškim.

Kdaj se je to imé začélo, pisarji nič ne povejo; prvo pismo, katero Krajno imenuje, je pismo kralja in Cesarja Henrika, v katerim je gospósko Bled na Gorenškim daroval Sebenskimu, zdej Briksenskimu škofu v letu 1004 deseti dan maliga travna. To pismo govori, de Bled leži v deželi Krajna pod oblastjo kneza Vatiľo.

Krajna je bila vender dosti popred imenovana, zato kér to darovavsko pismo pravi, de se tako med ludmi imenuje.

Slovenci v goratih deželah so dobili imé, de so Goratani, od gorá. Od tod pride Korotan, Gorošci ali Korošci.

Kras se imenuje po slovensko skalovit kraj; krasina skalovita pokrajna; zatorej so Krašovci prebivalci kamenate dežele med Vipavo in Terstam.

(Dalje sledi.)

Opomba k sostavku

„Staroslovenski spominki.“

De bi naši slovarji, ki pridno besede pobirajo, tudi negotovih in prenaglo verženih iz sostavka prejšnjiga lista spod nápisam „Staroslovenski spominki“ ne pobrali, se mi zdi potrebno dati naslednje kratko zjasnjenje. Ondi je rečeno: „Sničistve ni od senice izpeljati, temuč od priloga snik, snikov, kar pomení radovedniga (curiosus), kakor kaže gosp. Miklošič.“